

Een Klimaatverdrag voor Kopenhagen

Versie 1.0

Een voorstel voor amendementen bij het Kyotoprotocol en een nieuw Protocol van Kopenhagen door leden van de NGO-gemeenschap

Samenvatting

Noot: De volgende tekst is een vertaling en samenvatting van het Engelstalige ontwerpverdrag (A Copenhagen Climate Treaty) dat door leden van de NGO-gemeenschap wordt voorgesteld.

Dit Klimaatverdrag voor Kopenhagen is een ontwerp van hoe het akkoord in Kopenhagen er zou moeten uitzien. Het doel is om een holistisch en coherent model te vormen maar ook discussie uit te lokken. De informatie en analyse die volgt, is gebaseerd op bestaande posities en ideeën van partijen en waarnemers, die verder zijn ontwikkeld en uitgebreid. De informatie in deze tekst kan vrij gebruikt en verspreid worden zonder bronvermelding.

Feedback: Uw feedback en opmerkingen bij deze tekst zijn heel erg welkom. U kunt hiervoor contact opnemen met de contactpersonen die u terugvindt op de achterzijde van dit document.

Een Klimaatverdrag voor Kopenhagen

Versie 1.0

*Een voorstel voor amendementen bij het
Kyotoprotocol en een nieuw Protocol van
Kopenhagen door leden van de NGO-
gemeenschap*

Samenvatting

Samenvatting

Een voorstel voor amendementen bij het Kyotoprotocol en een nieuw Protocol van Kopenhagen door leden van de NGO-gemeenschap

I Het akkoord dat de wereld nodig heeft

De klimaatverandering is niet alleen een tragedie voor de mens, maar verandert de ware grondslag van het overleven op deze planeet. Wij weten dat onze kansen om de klimaatverandering te beperken steeds kleiner worden en daarom is een nooit eerder geziene internationale samenwerking en inzet nodig.

Wij moeten – en wij kunnen – veel sneller vooruitgang boeken en de wereld op weg zetten naar een koolstofarm ontwikkelingstraject, dat ambitieus, doeltreffend en rechtvaardig is en dat ervoor zorgt dat het recht op overleven van de meest kwetsbaren niet verloren gaat.

Een **Klimaatverdrag voor Kopenhagen** is een ontwerp van hoe het akkoord in Kopenhagen er zou moeten uitzien. Het is een **werk in uitvoering**: hoewel de standpunten over de doelstellingen en de ambitieuze emissiereductietrajecten niet zullen veranderen, zullen andere, meer specifieke punten waarschijnlijk wel evolueren naarmate de onderhandelingen zelf vorderen. Het verdrag is **bedoeld om landen aan te moedigen en uit te dagen** om ernstig na te denken over de ambitie, reikwijdte en details van wat in Kopenhagen moet worden afgesproken, de manier om dat samen te bereiken en over hoe het daarna verder moet. Het Klimaatverdrag van Kopenhagen, dat alle partijen moeten goedkeuren, koppelt de nood aan ambitieuze en dringende actie voor adaptatie en uitstootvermindering – op basis van wetenschappelijke bevindingen en om redenen van rechtvaardigheid – aan technologische hervormingen, bosbehoud en een versnelde duurzame ontwikkeling.

Dit NGO-voorstel toont aan dat het vandaag mogelijk is om het Klimaatverdrag van Kopenhagen op te stellen. Daarvoor hoeven de partijen alleen maar blijf te geven van een open geest en een echt engagement om een rechtvaardig, doeltreffend en wetenschappelijk gefundeerd akkoord te sluiten, nu het nog mogelijk is om de gemiddelde temperatuurstijging op aarde ver onder de gevaarlijke drempel van 2°C te houden.

Als 192 landen een overeenkomst over klimaatverandering kunnen sluiten, is dat een teken dat de wereld stilaan begint te leren hoe we met onze planeet moeten omgaan. Als het in Kopenhagen niet lukt om een krachtig en doeltreffend akkoord te bereiken, zullen we sneller vervallen in concurrerende kleinere entiteiten, oorlogen om natuurlijke rijkdommen, ontwrichting, vluchtelingenstromen en natuurrampen.

Het sluiten van dit akkoord in Kopenhagen betekent maar een kleine stap voor regeringen – maar een reusachtige sprong voor de mensheid.

De auteurs

Deze tekst is opgesteld door individuen uit de hele wereld die nadenken over nationale omstandigheden en discussies vanuit het besef dat verandering nodig is. Voor sommige punten geven we meer details dan wat waarschijnlijk in Kopenhagen zal worden afgesproken, maar de kernelementen ervan bieden toch inzicht in wat er in december moet worden overeengekomen. We vatten die punten hieronder samen.

II Hoe ziet het akkoord eruit?

Het verdrag gaat uit van de veronderstelling dat alle volken, naties en culturen het recht hebben op overleven, duurzame ontwikkeling en armoedeverlichting.

Het uiteindelijke akkoord moet een evenwicht zoeken tussen de nood aan kortetermijnacties en zekerheid en een visie op middellange en lange termijn op alle aspecten van het Actieplan van Bali en de nood aan een wettelijk bindende vorm. Het akkoord moet ambitieus zijn, maar moet ook de armste mensen beschermen. Ambitie en rechtvaardigheid moeten hand in hand gaan.

De **gemeenschappelijke visie** brengt de internationale inspanningen in kaart die nodig zijn om de klimaatverandering op fundamentele wijze aan te pakken en tegelijk te voldoen aan de doelstellingen van duurzame ontwikkeling. Zij geeft de algemene langetermijndoelstellingen aan voor de vier componenten mitigatie (uitstootvermindering), adaptatie (aanpassing), technologie en financiering en toont wat er nodig is om de wereld de komende decennia om te vormen tot een koolstofvrije economie, met tegen 2050 een wereldwijde vermindering van de uitstoot met ten minste 80% in vergelijking met het niveau van 1990. Bovendien bekrachtigt zij ook gerechtigheid en het recht op overleven en duurzame ontwikkeling van landen, gemeenschappen, culturen en ecosystemen in overeenstemming met de principes van het Raamverdrag van de Verenigde Naties over Klimaatverandering (UNFCCC). Het akkoord moet die gedeelde visie – voor alle componenten – operationeel maken voor een verbintenisperiode van vijf jaar, van 2013 tot 2017, waarop dan volgende periodes van vijf jaar moeten volgen.

De juridische structuur van het verdrag

Het Klimaatverdrag van Kopenhagen moet drie delen omvatten: een amendement van het Kyotoprotocol, een nieuw Kopenhagenprotocol en een aantal beslissingen door het hoogste orgaan van het VN-Raamverdrag.

Het protocol van Kopenhagen en het geamendeerde Kyotoprotocol moeten worden beschouwd als een pakket dat de reactie van de internationale gemeenschap is om een gevaarlijke klimaatverandering te vermijden.

De beslissingen onder het Verdrag en de Protocols moeten de basis leggen voor de actie die tot 2012 dringend nodig is voor mitigatie en adaptatie, waaronder ook enkele beslissingen die tijdens de COP15¹ moeten worden goedgekeurd door de partijen van het Kopenhagenprotocol.

Het wereldwijde koolstofbudget

De algemene ambitie van het verdrag van Kopenhagen moet erin bestaan de stijging van de gemiddelde jaarlijkse temperatuur op aarde **zo veel mogelijk onder een opwarming van 2°C** te houden, in vergelijking met het pre-industriële tijdperk. Enkel dan kan rampzalige klimaatverandering vermeden worden.

¹ Conference of Parties, te Kopenhagen

De wereld moet zich houden aan een maximaal koolstofbudget dat in de toekomst niet mag worden overschreden of verhandeld. Dit budget vertegenwoordigt de totale hoeveelheid broeikasgassen die de aarde kan dragen voor zij in een situatie van instabiliteit terechtkomt.

Het jaarlijkse globale koolstofbudget van alle broeikasgassen zou in 2020 niet hoger mogen liggen dan 36,1 Gt CO₂e (gigaton uitstoot van CO₂ en andere broeikasgassen), dat is ruwweg hetzelfde als het niveau van 1990. Tegen 2050 zou dit budget moeten verminderen tot 7,2 Gt CO₂e. Dat is 80% lager dan het niveau van 1990. Om de wereld snel op weg te zetten naar een uitstootreductietraject dat deze norm kan bereiken, moet de wereldwijde uitstoot tegen 2020 zijn gedaald tot het niveau van 1990.

Om de jaarlijkse daling tussen 2010 en 2050 haalbaar te maken, zou de totale wereldwijde uitstoot van broeikasgassen een piek moeten bereiken in de verbintenisperiode van 2013-2017 en daarna beginnen dalen. De fysieke emissiereductietrajecten zouden er als volgt uitzien:

- de emissie van de geïndustrialiseerde landen uit fossiele brandstoffen en industriële broeikasgassen zou snel moeten dalen ten opzichte van het huidige niveau en tegen 2050 bijna volledig verdwenen moeten zijn;
- de uitstoot door ontbossing zou tegen 2020 wereldwijd met ten minste 75% of meer moeten dalen;
- de uitstoot van de ontwikkelingslanden uit fossiele brandstoffen en industriële broeikasgassen zou vóór 2020 zijn hoogtepunt moeten bereiken en vervolgens moeten afnemen, wat nog eens benadrukt dat de geïndustrialiseerde landen een hoge mate van verplichte steun zullen moeten bieden.

Historische verantwoordelijkheid

Alle landen moeten een bijdrage leveren om een gevaarlijke klimaatverandering te voorkomen. Maar de geïndustrialiseerde landen dragen het grootste deel van de verantwoordelijkheid om binnen de grenzen van het koolstofbudget te blijven. Daarom moeten zij verplicht worden om hun emissie in eigen land te verminderen en tegelijk de ontwikkelingslanden in staat te stellen om zich te ontwikkelen zonder overmatige koolstofuitstoot.

Aangezien er als gevolg van het overmatige gebruik van fossiele brandstoffen door de geïndustrialiseerde landen nog maar weinig ruimte overblijft binnen het globale koolstofbudget, moeten die landen aanzienlijke controleerbare en meetbare ondersteuning bieden op het vlak van financiering, technologie en capaciteitsopbouw, zodat de ontwikkelingslanden de middelen hebben om de grenzen van dit beperkte koolstofbudget niet te overschrijden en zodat de onrechtvaardigheid uit het verleden eindelijk kan worden rechtgezet.

Om te komen tot de noodzakelijke uitstootvermindering, moeten verder gevorderde ontwikkelingslanden echter ook overgaan tot actie. Het verdrag wijst daarom op hun gedeelde maar gedifferentieerde verantwoordelijkheid en geeft aan welke steun er moet komen.

Nieuwe industrielanden als Singapore, Zuid-Korea en Saoedi-Arabië moeten ook bindende streefdoelen aanvaarden die overeenstemmen met het UNFCCC-principe van gedeelde maar gedifferentieerde verantwoordelijkheid en respectieve capaciteiten. De criteria om te bepalen welke landen tot de groep van de nieuwe industrielanden behoren, moeten in Kopenhagen worden onderhandeld.

III Belangrijkste bepalingen en verplichtingen

Het Klimaatverdrag van Kopenhagen bepaalt de doelstellingen en verantwoordelijkheden van de geïndustrialiseerde en de ontwikkelingslanden. Het stelt ook nieuwe institutionele en bestuurlijke regelingen voor in het kader van het UNFCCC.

De geïndustrialiseerde landen

De geïndustrialiseerde landen hebben volgens het Verdrag een dubbele verplichting. Zij moeten hun algemene verantwoordelijkheid nemen om de wereld binnen de grenzen van het globale koolstofbudget te houden en ervoor zorgen dat de meest kwetsbaren zich kunnen aanpassen aan de gevolgen van de klimaatverandering. Die dubbele bindende verplichting moet zich vertalen in emissiereductie en steunverlening aan de ontwikkelingslanden.

Deze landen moeten zich als groep verbinden tot een emissiereductietraject met streefcijfers om de uitstoot van industriële broeikasgassen tegen 2020 met ten minste 40% te laten dalen in vergelijking met 1990 en tegen 2050 met ten minste 95% tegenover 1990. Dit zou neerkomen op een totale koolstofuitstoot van maximaal 11,7 Gt CO₂e tegen 2020 en maximaal 1,0 Gt CO₂e tegen 2050. Die streefcijfers voor emissiereductie moeten ook de uitstoot van de scheepvaart en de luchtvaart omvatten.

Dit zal een snelle omschakeling vergen van een koolstofintensief economisch groeimodel naar een koolstofneutraal duurzaam ontwikkelingsmodel. Om de instellingen en het beleid te voorzien die nodig zijn voor die omschakeling, moet elk geïndustrialiseerd land een **Zero Carbon Action Plan (ZCAP)** voorbereiden.

Dat plan moet aangeven hoe een land zal voldoen aan zijn dubbele verplichting, door te schetsen welk emissiereductietraject het land zal afleggen in overeenstemming met de globale doelstelling voor 2050 en welke acties het zal nemen om op korte termijn zijn wettelijk bindend streefcijfer te bereiken en op lange termijn binnen het koolstofbudget van de geïndustrialiseerde landen te blijven. Het plan moet ook aangeven hoe een land tegemoet wil komen aan zijn verplichtingen tot ondersteuning op het vlak van financiën, technologie en capaciteitsopbouw, en zijn aandeel in de jaarlijkse financieringsvereiste van 115 miljard euro.

Die Zero Carbon actieplannen moeten worden voorgelegd aan en beoordeeld worden door de nieuw opgerichte Copenhagen Climate Facility (CCF, zie verder) die erop moet toezien dat de landen op schema zitten bij het nakomen van hun verplichtingen. De CCF zou de bevoegdheid krijgen om bijkomende acties aan te bevelen en straffen te bepleiten indien de resultaten niet volstaan.

Om ervoor te zorgen dat de geïndustrialiseerde landen zowel voldoen aan hun verbintenis tot uitstootreductie als tot het verlenen van steun, moeten de geïndustrialiseerde landen worden onderworpen aan een veel strenger systeem van naleving, dat ook boetes en mechanismen voor vroegtijdige waarschuwing voorziet.

De ontwikkelingslanden

De acties van de ontwikkelingslanden moeten ernaar streven om de uitstootreductie te halen die nodig is om binnen het globale koolstofbudget te blijven en om tegelijk de armoede uit te roeien, te voldoen aan de Millenniumdoelstellingen voor Ontwikkeling

en het recht op algemene duurzame ontwikkeling te verzekeren. De groep van de ontwikkelingslanden zou een streefcijfer voor de vermindering van de uitstoot moeten formuleren die zij moeten nastreven binnen het concept van het globale koolstofbudget.

De ontwikkelingslanden moeten als groep en met de steun van de geïndustrialiseerde landen de groei van hun emissie beperken door middel van nationaal geschikte mitigatieacties (Nationally Appropriate Mitigation Actions of NAMA's). Verder gevorderde ontwikkelingslanden moeten hun NAMA's opnemen in een **Low Carbon Action Plan (LCAP)**, dat uitstippelt hoe hun land op langere termijn wil evolueren naar een koolstofarme economie. Dat plan moet ook de vereisten aangeven voor steun op het vlak van financiering, technologie en capaciteitsopbouw vanwege de geïndustrialiseerde landen om de langetermijndoelstellingen van de ontwikkelingslanden te halen.

Die acties moeten uitgaan van de nationale omstandigheden en zullen waarschijnlijk beleid, maatregelen en misschien ook sectoriële akkoorden omvatten. Er moet een proces worden opgezet om de noden van de ontwikkelingslanden te koppelen aan steun van de geïndustrialiseerde landen. De afgesproken acties en steun zouden dan worden opgenomen in een Register van Acties en Steun. Dat moet ook een degelijk systeem omvatten om dergelijke acties te meten, te melden en te controleren.

De plannen moeten betrekking hebben op de meest vervuilende sectoren in het land, maar ook aandacht hebben voor bijvoorbeeld ontbossing en de transport- en bouwsector. De geïndustrialiseerde landen moeten meteen al in 2010 aanzienlijke middelen uittrekken om de volledige kosten voor het voorbereiden van deze plannen te dragen.

Andere ontwikkelingslanden die minder ver gevorderd zijn, moeten ook worden aangemoedigd om acties en plannen voor te leggen die uitgaan van hun respectieve capaciteiten en moeten ook kunnen rekenen op de nodige ondersteuning. Het gaat hier om de minst ontwikkelde landen (Least Developed Countries – LDC) en de kleine eilandstaten (Small Island Developing States – SIDS), die weliswaar niet sterk bijdragen aan de wereldwijde uitstoot en toch al blij hebben gegeven van leiderschap in de evolutie naar een koolstofarme economie.

Instellingen

Er zal een nieuwe instelling nodig zijn die erop toeziet dat de geïndustrialiseerde landen hun verplichtingen nakomen en ook dat de acties voor aanpassing en uitstootmatiging in de ontwikkelingslanden worden uitgevoerd. Dit kan niet gebeuren door de verspreide slagorde van bestaande instellingen. De nieuwe instelling moet ook toezicht houden op een doelstelling voor technologische ontwikkeling om de verspreiding en de overdracht van de momenteel beschikbare klimaatvriendelijke technologieën te verzekeren en de ontwikkeling van de volgende generatie van technologieën aan te moedigen.

De nieuwe **Copenhagen Climate Facility (CCF)** moet een uitgebreid financieel en technologisch mechanisme zijn dat voortbouwt op de ervaring van bestaande instellingen. De CCF moet een democratische besluitvormingsstructuur hebben met een billijke en evenwichtige regionale vertegenwoordiging, met een belangrijke vertegenwoordiging vanuit de ontwikkelingslanden en ook een formele vertegenwoordiging van alle relevante belanghebbenden.

De CCF moet werken onder de begeleiding en bevoegdheid van het opperste orgaan van het Kopenhagenprotocol en bestaan uit:

- een uitvoerend comité en vier Raden (Adaptatie, Mitigatie, REDD (Reducing Emissions from Deforestation and Degradation) en Technologie), met een gezamenlijke beslissingsbevoegdheid;
- een aantal Technische Panels die ondersteuning bieden aan de vier Raden;
- een Secretariaat; en een of meer Beheerders of een Penningmeester, zonder beslissingsbevoegdheid;
- een Rapporterings- en Herzieningscommissie, die de diverse functies van het Kopenhagenprotocol uitvoert op het vlak van rapportering, monitoring, toetsing, evaluatie en verificatie.

Actiekader voor adaptatie

Het Akkoord van Kopenhagen moet een globaal Actiekader voor Adaptatie (Adaptation Action Framework) voorzien om de internationale activiteiten te ondersteunen, de planning en de uitvoering van de aanpassing en de uitwisseling van kennis en ervaring tussen alle partijen te bevorderen.

Het kader moet de meest kwetsbare gemeenschappen, volken en landen een gemakkelijke en rechtstreekse toegang bieden tot ondersteuning. Het moet een maximum engagement op nationaal, lokaal en gemeenschapsniveau garanderen en zeggenschap hebben over alle aspecten van de planning en de uitvoering van adaptatie. Het kader moet ook een geïntegreerde aanpak promoten die de weerbaarheid verhoogt van de armen, vooral van vrouwen, kinderen, inheemse volken en groepen die onevenredig sterk worden getroffen. Een passende monitoring en evaluatie, die voortbouwen op de ervaring in het betreffende land, zouden een doeltreffende planning en uitvoering van de adaptatie moeten verzekeren.

Het actiekader voor adaptatie zou vooral:

- Massaal meer financiering moeten bieden in de vorm van een periodieke uitbetaling van subsidies aan ontwikkelingslanden en andere uitzonderlijk arme en kwetsbare landen, vooral de minst ontwikkelde landen, de kleine eilandstaten en Afrikaanse landen die gevoelig zijn voor droogte, overstromingen en woestijnvorming, voor de planning en de uitvoering van de adaptatie, zowel voor dringende en onmiddellijke noden als voor proactieve adaptatie op lange termijn. Die uitbetalingen moeten steunen op transparante en participatieve coördinatiemechanismen in die landen (In-country Coordinating Mechanisms – ICM) om de planning voor te bereiden en te actualiseren en de uitvoering te evalueren;
- Een verzekeringsmechanisme voor klimaatrisico's (Climate Risk Insurance Mechanism) moeten opzetten voor verliezen door ernstige fenomenen zoals tropische wervelstormen, en verzekeringsstelsels zoals microverzekeringen mogelijk maken;
- Een proces moeten opzetten voor de ontwikkeling van modaliteiten voor compensatie en rehabilitatie om sluipende gevolgen van de klimaatverandering aan te pakken, zoals de stijging van de zeespiegel, en andere gevolgen die niet aan te pakken zijn met een proactieve adaptatie of verzekering.

De financiering voor het actiekader voor aanpassing zou vooral afkomstig zijn van de Raad voor Adaptatie van de Copenhagen Climate Facility.

Technologische samenwerking

Er is een wereldwijde revolutie nodig op het vlak van technologie en technologische samenwerking om het tempo van de innovatie op te voeren, de schaal van demonstratie en ontplooiing te vergroten en ervoor te zorgen dat alle landen toegang hebben tot betaalbare klimaatvriendelijke technologieën.

Om die revolutie te bewerkstelligen met de noodzakelijke omvang en snelheid, zal een nieuwe benadering nodig zijn, die het UNFCCC het mandaat verleent om een aantal technologische actieprogramma's aan te sturen en tegelijk een beroep te doen op bilaterale en particuliere initiatieven. Daarom moeten de **Copenhagen Climate Facility** en de Raad voor Technologie de uitvoering coördineren van een stevig en doelgericht technologiemechanisme, dat kan dienen als hefboom voor een aantal activiteiten op dit terrein.

Er moet een doelstelling voor technologische ontwikkeling worden opgesteld, die zal helpen bij de begeleiding, overdracht en sturing van technologische actieprogramma's. Zij moet onder andere:

- de financiering voor onderzoek in verband met mitigatie en adaptatie, ontwikkeling en demonstratie tegen 2012 optrekken tot minstens het dubbele van het huidige niveau en tegen 2020 tot vier keer het huidige niveau, met bijzondere aandacht voor bilaterale en multilaterale samenwerkingsinitiatieven;
- tegen 2050 komen tot een voorziening van ten minste twee derde van de primaire energiebehoefte van de wereld uit hernieuwbare energiebronnen, met als doelstelling op middellange termijn om tegen 2020 ten minste 20% te bereiken;
- de gemiddelde energie-intensiteit van de wereldeconomie tot 2050 verbeteren met 2,5% per jaar;
- tegen 2050 alle mensen toegang verzekeren tot moderne energiediensten, zonder hen vast te pinnen op een koolstofintensief ontwikkelingstraject.

Financiering

Voor de uitvoering van het Klimaatverdrag van Kopenhagen zullen aanzienlijke financiële middelen nodig zijn. Het moet gaan om nieuwe en bijkomende middelen. Een flink deel daarvan moet worden gekanaliseerd via de Copenhagen Climate Facility en moet – vooral op het vlak van mitigatie – worden gebruikt om privé-investeringen op gang te brengen.

De financiële middelen zullen worden gebruikt voor mitigatie, technologische samenwerking en innovatie en adaptatie in de ontwikkelingslanden en ook voor de bescherming van bossen. Globaal genomen moeten de geïndustrialiseerde landen **voor de periode 2013-2017** ten minste **115 miljard euro per jaar** voorzien, waarbij elk land de verantwoordelijkheid opneemt voor een bepaald deel van dit bedrag als onderdeel van de bindende nationale verplichting voor dezelfde periode. Die verbintenissen zullen worden gemeten, gerapporteerd en gecontroleerd via het UNFCCC.

De meeste inkomsten moeten voortkomen uit het **veilen van ongeveer 10%** van de toewijzing van emissies van de geïndustrialiseerde landen, met een bijkomende financiering uit internationale heffingen op de luchtvaart en de scheepvaart en eventueel ook gedeeltelijk uit nationale veilingen in overeenstemming met een aantal door het UNFCCC aanvaarde criteria. Een beperkt aandeel zou uit andere middelen kunnen komen als die voldoen aan bepaalde criteria.

Het overgrote deel van de 115 miljard euro per jaar moet worden gestort in de Copenhagen Climate Facility en door de vier Raden als volgt worden verdeeld:

- 40 miljard euro per jaar voor activiteiten op het vlak van adaptatie;
- meer dan 5 miljard euro per jaar voor een multilateraal verzekeringsmechanisme;
- 30 miljard euro per jaar voor het vermijden van ontbossing (REDD);
- 40 miljard euro per jaar voor uitstootmatiging en verspreiding van technologie.

De ontbossing beperken

Omdat de vernietiging van bossen verantwoordelijk is voor bijna 20% van de wereldwijde uitstoot, moeten het Verdrag van Kopenhagen ook absoluut acties voorzien om de uitstoot uit ontbossing te verminderen. Dit moet gebeuren op een manier die de bescherming van de biodiversiteit bevordert en ten volle rekening houdt met de rechten van de lokale en inheemse bevolking. De landen moeten zich ertoe verbinden om de uitstoot door ontbossing tegen 2020 te beperken tot 1 Gt CO₂e of minder of tenminste 75% minder dan de voor 1990 geschatte emissie. Tegen 2030 moeten bijna alle door de mens veroorzaakte uitstoot door ontbossing gestopt zijn.

Er moet een REDD-mechanisme worden opgezet dat wordt beheerd door de Raad voor REDD. De ontwikkelingslanden moeten nationale REDD-actieplannen opstellen en financiële steun krijgen voor:

- a) uitstootreductie op nationaal vlak op basis van strenge wetenschappelijke regels;
- b) het bereiken of meetbare vooruitgang boeken op het vlak van doelstellingen die zijn vastgesteld in de nationale REDD-actieplannen, en ook het voorkomen van een toename in de toekomstige uitstoot in landen met een lage historische uitstoot, maar waar bossen ernstig bedreigd zijn;
- c) inspanningen voor capaciteitsopbouw nu, tot 2012 en daarna, voor het meten, monitoren, melden en controleren van de vermindering van de uitstoot van broeikasgassen of, in een overgangperiode, ook de oppervlakte aan ontboste en gedegradeerde gebieden.

Instrumenten voor de koolstofmarkt

Het Mechanisme voor een Schone Ontwikkeling (Clean Development Mechanism – CDM) moet grondig worden geherstructureerd om beter te voorzien in duurzame ontwikkeling en de activiteiten moeten worden beperkt tot de minst ontwikkelde landen (LDC) en andere ontwikkelingslanden met weinig actiemogelijkheden.

Voor verder gevorderde ontwikkelingslanden moeten er nieuwe koolstofmarktmechanismen worden opgezet die stimulansen bieden voor een koolstofarme ontwikkelingsplanning op lange termijn op het niveau van sectoren of van de hele economie.

Greenpeace Belgium

Haachtsesteenweg 156

1030 Brussel

Tel. 02 274 02 00

Fax 02 274 02 30

www.greenpeace.be

Contactpersoon: esther.dick@greenpeace.org

WWF-Belgium

E. Jacquainlaan 90

1000 Brussel

Tel. 02 340 09 99

Fax 02 340 09 77

www.wwf.be

Contactpersoon: sam.vandenplas@wwf.be